

Εισιτήριο για τον Άνθρωπο του Θεού

[Πολιτισμός / Κινηματογράφος](#)

[Μαρία Λουπίδου](#)

Θα ήθελα να είχα ένα εισιτήριο. Είναι μια ωραία αίσθηση να κρατώ στα χέρια μου τη διαβεβαίωση που θα με εισάγει σε κάτι ωραίο, και να περιμένω πότε αυτό θα συμβεί! Είναι ένα μικρό ελπιδοφόρο και υποσχόμενο αίσθημα χαράς. Το ζητούμενο εισιτήριο θα πρέπει να μπορεί να αντικρούσει την πραγματικότητα, να την ξεπεράσει και να δώσει ελπίδα.

Η τέχνη έχει αυτή την θεραπευτική δράση. Την επίδραση που ασκεί η αλλαγή παραστάσεων, σκέψεων, διάθεσης και προοπτικής για την ζωή. Και να που μέσα στην πανδημία φτιάχτηκε μια τέτοια μορφή τέχνης. Εύληπτη και εντυπωσιακά αποτελεσματική με τα σύγχρονα μέσα που την υπηρετούν: μια ταινία. Ένα κινηματογραφικό έργο με θέμα την ζωή ενός Αγίου. Ενός Ανθρώπου του Θεού.

Θα είναι λάθος να υποθέσουμε πως η τέχνη αυτής της ταινίας, στο σύνολό της, υπηρετεί την θρησκεία αφού παρουσιάζει την βιογραφία ενός Αγίου της. Θα είναι σαν πέφτουμε στο παιδικό εκείνο σφάλμα όπου είναι εύκολο να ειρωνευθούμε έναν

τέτοιο βίο αλλά καθόλου εύκολο να τον μιμηθούμε. Ο κινηματογράφος εδώ κάνει για τον θεατή ότι κάνει η ζωγραφική για τον αναλφάβητο που δεν μπορεί να διαβάσει. Τον μυεί στην ύπαρξη ενός κόσμου διαφορετικού από αυτόν με τον οποίο έχει μάθει να συνδιαλέγεται, αλλά αληθινού.

Αυτό που συγκινεί βαθιά είναι το ότι οι καλλιτέχνες που προσπαθούν να συλλάβουν και να παρουσιάσουν μια ζωντανή εικόνα για όσα εξιστορεί η ταινία είναι αυτοί που την διάβασαν με την μεγαλύτερη προσοχή και ευλάβεια την ζωή του. Η σκηνοθέτης Yelena Popovic, ανέφερε σε συνέντευξή της, πως έπεσε στα χέρια της το βιβλίο για τον βίο του Αγίου Νεκταρίου σε μια κρίσιμη στιγμή της ζωής της όταν αποστασιοποιημένη από την οικογένεια και τους φίλους, προσπαθούσε να βρει τον εαυτό της. Ο πρωταγωνιστής Άρης Σερβετάλης είπε πως αναζήτησε τα γραπτά του Αγίου και μελέτησε την ζωή του στο καθημερινό πρόγραμμά της. Ένα πρόγραμμα ασκητικό, κοπιαστικό και εντατικό. Προσπάθησαν να ξεχάσουν όσα είχαν διδαχτεί από την ορθόδοξη οικογένειά τους (για την περίπτωση της κα Popovic) ή δεν ήξεραν και είχαν μάθει (για την περίπτωση του πρωταγωνιστή) σε σχέση με την πίστη, και να δουν με μάτια καθαρά και ασυμβίβαστα πως είναι να είσαι ιερέας, μορφωμένος, αληθινός άνθρωπος γεμάτος αγάπη και πίστη και να συκοφαντήσαι, να κατηγορείσαι και να καταδικάζεσαι άδικα.

Τα «έργα τέχνης» όπως αποκαλούμε όλες τις καλλιτεχνικές προσπάθειες των ανθρώπων να αποδώσουν μια σύλληψη, δεν είναι αποτέλεσμα κάποιων αιγιματικών δραστηριοτήτων, αλλά είναι έργα που τα φτιάχνουν άνθρωποι για να «μιλήσουν» με αυτά σε άλλους ανθρώπους. Ένα έργο που παίζεται στον κινηματογράφο μπορεί να είναι ένα εισιτήριο και δύο ώρες καθισμένες σε μια αναπαυτική καρέκλα, αλλά μπορεί ταυτόχρονα να είναι και ένα τράνταγμα στο μυαλό των ανθρώπων για να σκεφτούν περισσότερο, να διερωτηθούν, να αρνηθούν, να παλέψουν, να αναζητήσουν, να νιώσουν ζωντανοί! Ένα αίσθημα αληθινό μέσα στον τόσο ατελή κόσμο μας, είναι μια μεγάλη απόλαυση που μπορεί να έχει η ψυχή.

Όσο περισσότερο ερχόμαστε σε επαφή με την τέχνη τόσο περισσότερο μπορούμε να την απολαύσουμε. Και όταν μας δίνεται η ευκαιρία να αποκτήσουμε μια σχέση με την αλήθεια τόσο περισσότερο επιθυμούμε να την κατακτήσουμε. Πρόκειται και εδώ για μια κοινή εμπειρία που ο καθένας μπορεί να την επαληθεύσει σε ένα περιορισμένο πεδίο, μόνος του.

Αν σκεφτούμε πως η ομάδα που δημιούργησε την ταινία αυτή δήλωσε πως ένιωσε να αποκτά μια βαθιά σχέση με τον Άγιο, και ότι η σχέση αυτή θα έχει διάρκεια, έχουμε όλα όσα χρειαζόμαστε για να την απολαύσουμε και να ξεκινήσουμε κι εμείς μια τέτοια σχέση. Το εισιτήριο υπήρχε και πριν φτιαχτεί η ταινία, απλά αυτή είναι μια όμορφη αφορμή!

<https://bit.ly/2UVutWy>